

אז חמס לריך שחדע כי עבזר חלה וספר צרית יחמר צפתי מדות כהס חרבעה. חס
 שיהיו כלל האומה נסוגים אחזר כסינה כללית וכפירה מעקר לומר חי אפשו צו
 ולא צחורחו וכו' המילוח צמטטה החכות כמו שכתבנו. או שיהיו בכללם צלתי שומרי
 חורה עם היותם מודים זה וצלתי כופרים בעקרה. או שיהיינה שחי חלוקות כחלי בעלמס
 צלחשים מעטים ומחי מספר מהאומה. והנה החלוקה הלחה היא אשר החרכו צבירור היות
 להמטות מליחות טבע קיים כי סקר הוא שיחמר אפשרות צשהאומה בכללה תהיה כופר
 בעקר מה שהחילוח חכות לגמרי מצלי השחיר לה שורש וענף ופעל זה נסמכו כל הכחובי
 המקיימים הקשר הלחי עמהם צרית מלח עולם. חמס החלוקה השנית היא צלחת
 אפשרית והיא מה שילח מליחותם אל הפועל צעווחיו וצעווח חכותינו צרוצ הזמנים
 ועליה לא על זולתה נכרתו כל צריות שצחורה וכל החוכחות שעברו עלינו מלח שגלנו
 מחרנו ונחרחקנו מגבולינו וכל זלח לא חדה תקוחנו ולא נכזכה כי נסמכו על רחמי
 הרבים ישמור לנו חסדו וחמחו יען וציטן לא סרנו מחחריו ליסוג אחזר מהיות לו לעס
 חורחו צלכנו עם היות שלח שמרנו כמשפט כחחמר המשורר כל זלח צלחנו ולא שכתוק
 ולא סקרנו צבריתך לא נסוג אחזר לצנו והט חחרנו מני חרחך (חלים מ"ד). והכוונה
 שלא נסוג לצנו מחחרך עם היות שחחרנו נעמה מני דרך צמעכנו. וכן חמר חס ככחו
 עם חלכינו ונפרוש כפינו לאל זר (שס) שכוונה חטיפ שצמעל ידיו פירשו כפינו לאל
 זר וכוח מה שסמך כלל חלבים יחוקר זלח כי הוא יודע חעלמות לב. וזה עלמו מה
 שהצטיח צסוף חצרות וחק נס זלח צהיותם צלחך חויביכם לא מחסחים ולא נעלחים לכלוחכ
 להפר צריתי חחס (ויקרא כ"ו) ונתן כעטס כי חלי ח' חלבים ולא יעצובי מלכנס ולא
 ימיוני צלל חחר. וכן צפרטה כי חוליד חמר צסוף וצצח עד כי חלכך ושמעת צקולו כי
 אל רחוס כי חלכך לא ירפק ולא ישחיתך ולא ישכח וגומר (דברים ד') וכן בכל מקום
 יסיס החחלה ועקר הישועה החחרונה קיוס החלכות ושורש החמונה צלכס. כרי שחול
 מצוחר שחין חוס מקוס לפירוד החצור הלחי מהאומה חזלח צכוס חלוקה מלחו חסחים
 אשר חס צענון כללי וכיס פעל חטל חסחי חסח צשוס חחת משחי החלוקות חללס לא חוז
 ממקומה חלל יעבור חסח או חסחיים חכס צשלח חעווש חכחוב צחורה ונסלח לכל
 עדת בני ישראל

זקני צמק כולו רצונה

ועיקר קדושת תורה שבע"פ, שהיא תורת
 הברית של ישראל, הוא מפני קדושת הכלל
 שניכר בה יותר, כדאמרי בגזירת חז"ל, שצריך
 שיהי הגוי כולו, כע"ז ל"ו.
 ומתוך הקדושה, שיש בכללות כנסת
 ישראל, צריכה להיות גם הנהגת המלכות שלה
 ע"פ התורה, וע"כ צריך המלך שני ספרי תורה,
 כסנהדרין כ"א ע"ב, והיינו ספר תורה אחת
 בתור איש ישראל והשני בשביל לימוד הנהגת
 המלוכה. וזה לא רצו הצדוקים, הנתקים מקדושת
 תורה שבע"פ, והנה קדושת שבת וקדושת יו"ט
 היא ג"כ מכוונת לעומת קדושת תורה שבכתב
 וקדושת תורה שבע"פ, כי שבת, דקביעה וקיימא,
 קדושתה בידי שמים, כביצה י"ז א', ויו"ט
 דישראל קדשינהו לזמנים, כברכות מ"ט א', הוא
 תוכן תושבע"פ, ומשו"ה היו"ט מאחד את הכלל,
 וכל ישראל חברים הם ברגל כחגיגה כ"ו א', וע"פ
 האמת אחדות הכלל נובעת משורש הקדושה
 העליונה, שהיא קדושת תורה שבכתב, שמשפעת
 על קדושת תושבע"פ, וע"פ אמתת ענין זה
 מוכרח קיבוץ הכלל בצורת האומה להיות קדוש
 בקדושת התורה, וקדושת יו"ט יונקת מקדושת
 שבת, ומזה בא הנוסח "כי הוא יום תחלה למקראי
 קודש", כרשי כתובות ז' ע"ב ד"ה מידי, וע"כ
 קראה תורה יום טוב ראשון של פסח, שהוא
 רגל ראשון ותחלה לרגלים, כר"ה ד' ע"א, בשם
 שבת, להורות שקדושת יו"ט, המאחדת את הכלל,
 מקדושת שבת מיסוד התורה היא יונקת, ולא
 משום הקיבוץ של הפרטים יחד, אלא משום
 שיש קדושה עצמית בהכלל, וזה עוקר את כל
 הענין של פרצת הצדוקים, שרצו להיות ככל
 הגוים, בתור קבוץ לאומי לבד, וע"כ לחמו
 לעקור קדושה זו, שיו"ט לא יקרא בשם שבת,
 והקב"ה עזר, שנצדק קודש באלה שני הדברים
 יחד, ואיתוקם תמידא, ואח"כ איתוקם חגא
 דשבויעא. ומה שרצו הצדוקים, שיחיד יהי
 מתנדב ומביא תמיד, בא מפני שלא הודו שיש
 בכללות כנסת ישראל קדושה מיוחדת, מה שלא
 נמצא בכל עם ולשון, שכל אומה עיקר הקיבוץ
 שלה הוא כדי להיטיב להיחידים הפרטיים, אבל
 הכלל מצד עצמו אין לו מציאות עצמית, ונמצא
 שערך הצבור כלפי אוה"ע הוא בבחינת שותפים,
 ואצל השותפים בודאי העיקר הוא חלקו של כל
 יחיד שבשותפות הכללית לגבי אותו היחיד, אבל
 באמת לגבי ישראל ציבור ושותפין הם שני
 מושגים, כדמשמע מסוגיא וממשנה דתמורה י"ג
 א' אין הציבור והשותפין עושין תמורה, מפני
 שיש בציבור של ישראל קדושה ומציאות כללית,
 שאינה נערכת כלל כלפי החלק של כל פרט,
 והיא עומדת למעלה מגדרי חלוקה, ובשביל כך
 קרבנות ציבור צריכין להיות משל ציבור דוקא,
 שזהו ענין הקדושה של הכלל כולו.

אם כן הן כולו

7
 וזהו מיסוד ע"פ הכלל
 הגדול שיסוד השלימות האנושית בכללו, בנוי ע"פ
 הבחירה החפשית. אמנם זאת המדה צודקת היא
 בערך אל הפרטים, כי כל איש פרטי הוא בוחר גמור
 בדרכיו לטוב ולהפכו, מה שא"כ משפט הכלל, על
 כלל ישראל נאמר "חי אני... אם לא ביד חזקה וגו'
 אמלוך עליכם", ודברי העקידת יצחק⁵ בענין הברית
 דפי נצבים הם שאין בערך הכלל שום בחירה, ע"כ
 אם שהכלל הוא קיבוץ פרטים, אבל יש בו איזה
 יתרון עצמי בכללו, במה שאין בו תפיסת מקום
 לבחירה אל הרע הגמור, והנסיגה מאחרי ד' לגמרי.
 והבחירה בנוי רק אם יהיו הפרטים של הכלל רבים
 ונשאים במעלה גדולה או מעטים ופחותים במעלה.

ז' א"ל

9
 ברית כרותה היא לכנסת ישראל כולה שלא תטמא טומאה גמורה. גם עליה
 תוכל הטומאה לפעול, לעשות בה פגמים, אבל לא תוכל להכריתה כליל ממקור
 החיים האלהיים. רוח האומה שנתעורר עכשיו, שאומרים רבים ממחזיקיו שאינם
 נזקקים לרוח אלהים, אם היו באמת יכולים לבסס רוח לאומי כזה בישראל היו
 יכולים להציג את האומה על מעמד הטומאה והכליון, אבל מה שהם רוצים אינם
 יודעים בעצמם, כ"כ מחובר הוא רוח ישראל ברוח אלהים, עד אשר אפילו מי
 שאומר שאיננו נזקק כלל לרוח ד', כיון שהוא אומר שהוא חפץ ברוח ישראל הרי
 הרוח האלהי שורה בתוכיות נקודת שאיפתו גם בעל כרחו. היחיד הפרטי יכול
 לנתק את עצמו ממקור החיים, לא כן האומה כנסת ישראל כולה, על כן כל קניניה
 של האומה, שהם חביבים עליה מצד רוחה הלאומי, כולם רוח אלהים שורה בהם:
 ארצה, שפתה, תולדתה, מנהגיה, ואם המצא תמצא בזמן מן הזמנים התעוררות רוח
 כזאת, שיאמרו כל אלה בשם רוח האומה לבדה, וישתדלו לשלול את רוח אלהים
 מעל כל הקנינים הללו וממקורם הגלוי שהוא רוח האומה, מה צריכים או צדיקי
 הדור לעשות? למרוד ברוח האומה, אפילו בדבור, ולמאס את קניניה, זהו דבר שאי
 אפשר: רוח ד' ורוח ישראל אחד הוא, אלא שהם צריכים לעבוד עבודה גדולה
 לגלות את האור והקדש שברוח האומה, את אור אלהים שבתוך כל אלה, עד שכל
 המחזיקים באותן המחשבות שברוח הכללי ובכל קניניו ימצאו את עצמם ממילא,
 שהם עומדים שקועים ומושרשים וחיים בחיי אלהים, מוזהרים בקדושה ובגבורה
 של מעלה.

אם כן הן כולו